

Vyvěšeno dne: 17. 7. 2026
Svěšeno dne: 31. 7. 2026

Adéla Žemlová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Younes Khalil**, bytem 32 Weston Avenue, Royston, Velká Británie, zast. JUDr. Milanem Štembergem, advokátem se sídlem Cyrila Boudy 1444, Kladno, proti žalovanému: **Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1**, se sídlem Lazarská 4/10, Praha, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 2. 2026, č. j. 8 A 141/2025-24,

t a k t o:

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým tento soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného (kterým bylo vyrozumění o vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům) ze dne 1. 8. 2025, č. j. SPR 292/2023-63.

[2] Stěžovatel žalovaného dne 21. 5. 2024 v souladu s § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zpracování osobních údajů“), požádal o sdělení, zda a jaké osobní údaje stěžovatele žalovaný zpracovává. Na tuto žádost žalovaný odpověděl vyrozuměním ze dne 29. 5. 2024, č. j. SPR 292/2023-23, ve kterém odkázal na své dřívější vyrozumění (ze dne 19. 2. 2024, č. j. SPR 292/2023-11), neboť od vydání tohoto vyrozumění k žádné změně nedošlo. Z dřívějšího vyrozumění bylo patrné, že žalovaný neneviduje žádné osobní údaje stěžovatele, mimo osobních údajů, které stěžovatel poskytl právě v žádosti o sdělení informací o zpracování osobních údajů.

[3] Vyrozumění ze dne 29. 5. 2024 stěžovatel napadl žalobou, kterou městský soud rozsudkem ze dne 27. 2. 2025, č. j. 17 A 65/2024-30, zamítl. Uvedenou žalobu stěžovatel odůvodnil tím, že podle něj žalovaný stěžovatelovy osobní údaje zpracovává, jeho rozhodnutí je tak neúplné a lživé. Městský soud však dospěl k závěru, že stěžovatelovo tvrzení bylo vágní a šlo o ničím nepodloženou spekulaci, proto žalobu považoval za nedůvodnou. Tento první rozsudek městského soudu stěžovatel napadl kasační stížností, na základě které Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 16. 7. 2025, č. j. 1 As 46/2025-41, uvedený rozsudek městského soudu zrušil, a to společně s napadeným rozhodnutím žalovaného a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že negativní odpověď na žádost o přístup k osobním údajům (viz § 28 a § 30 zákona o zpracování osobních údajů) může být výsledkem dvou situací, a to pokud spravující orgán skutečně žádné údaje nezpracovává, anebo jejich zpracování za účelem ochrany zákonem předvídaných zájmů popřel. Žadatel se však z odpovědi skutečné důvody negativní odpovědi nedozví. V těchto případech musí správní soudy převzít odpovědnost za kontrolu zákonnosti postupu spravujícího orgánu a neklást na žadatele o informace nepřiměřený požadavek spočívající v unesení důkazního břemene a břemene tvrzení. Z těchto důvodů neobstál závěr městského soudu o tom, že stěžovatel nedostál povinnosti uvést konkrétní a plausibilní důvody, ze kterých považuje napadené rozhodnutí za nepravdivé. Ve správním spise nadto nebyly obsaženy podklady, které by umožňovaly ověřit správnost postupu žalovaného. Nejvyšší správní soud proto žalovaného zavázal k vyřízení žádosti tak, aby bylo možné ověřit zákonnost jeho postupu. Zejména měl žalovaný v dokumentaci vedené odděleně uvést skutečné důvody svého rozhodnutí, čímž by správním soudům umožnil ověřit, zda oprávněně využil § 28 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů, nebo zda skutečně žádné osobní údaje stěžovatele nezpracovává.

[4] V návaznosti na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu žalovaný doplnil správní spis o dokumentaci, z níž jsou skutečné důvody jeho rozhodnutí patrné. Následně žalovaný stěžovateli vyrozuměním č. j. SPR 292/2023-63, sdělil, že eviduje jeho údaje pouze v agendě správní, a to právě v souvislosti s podanými žádostmi o sdělení informací o zpracování jeho osobních údajů.

2. Rozhodnutí městského soudu

[5] Proti tomuto vyrozumění (rozhodnutí) žalovaného brojil stěžovatel žalobou u městského soudu. Podle stěžovatele žalovaný nesplnil svou povinnost poskytnout pravdivou a úplnou informaci o tom, zda a jak jsou zpracovávány jeho osobní údaje. Žalovaný tak postupoval v rozporu se závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

[6] Městský soud žalobu považoval za nedůvodnou, a proto ji v souladu s § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), napadeným rozsudkem zamítl.

[7] V odůvodnění městský soud zdůraznil, že žalovaný odstranil nedostatek, který mu Nejvyšší správní soud vytýkal, a vede neveřejnou oddělenou část spisové dokumentace zachycující výsledky provedené lustrace v informačním systému státního zastupitelství. S touto oddělenou částí spisu se městský soud seznámil a uzavřel, že postup žalovaného byl zákonný. Žalovaný stěžovateli poskytl úplnou informaci o tom, zda a v jakém rozsahu jeho osobní údaje zpracovává.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[8] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, ve které namítal zejména nepřezkoumatelnost. Podle stěžovatele z odůvodnění rozsudku není patrné, jaké úvahy vedly městský soud k zamítnutí žaloby. Stěžovatel si proto nemůže učinit úsudek, zda se má proti tomuto

pokračování

rozhodnutí nadále bránit, či nikoli. Městský soud toliko podrobně analyzoval právní úpravu a konstatoval, že postup žalovaného je v pořádku. Stěžovatel se proto musí spokojit s odůvodněním, že postup správního orgánu byl zákonný z důvodů, které stěžovatel nezná a nemůže je přezkoumat. V závěru kasační stížnosti stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[9] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v plném rozsahu souhlasí s napadeným rozsudkem, a proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti. Dále žalovaný zdůraznil, že plně respektoval právní názor vyplývající z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 46/2025-41, a založil do spisu dokumentaci, ze které je patrný jeho postup při vyřizování žádosti.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná a stěžovatel je řádně zastoupen. Nejvyšší správní soud proto přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a z důvodů v ní uplatněných, ověřil při tom, zda tento rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud v první řadě zdůrazňuje, že v této věci rozhoduje podruhé, musí se proto řídit právním názorem vysloveným ve svém dřívějším rozsudku č. j. 1 As 46/2025-41. Již v tomto rozsudku odkázal na to, že podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 4 Azs 246/2020-27, č. 4113/2021 Sb. NSS, je písemná informace o vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a stížnosti či podnět k Úřadu pro ochranu osobních údajů nepředstavují řádné opravné prostředky podle § 68 písm. a) s. ř. s. Před podáním žaloby proti vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům proto není stěžovatel povinen uplatnit u Úřadu pro ochranu osobních údajů žádný z těchto institutů.

[13] Nejvyšší správní soud v této souvislosti odkazuje též na svůj rozsudek ze dne 23. 6. 2025, č. j. 1 As 45/2025-41, který se týkal stěžovatelovy žádosti o přístup k osobním údajům adresované Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 2 a ve kterém dospěl k následujícímu závěru: „*Pokud spravující orgán o žádosti podle § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, rozhodne takovým způsobem, že žadateli bez bližšího odůvodnění sdělí, že nezpracovává jeho osobní údaje, není v možnostech žadatele rozlišit, zda uvedený orgán jeho údaje skutečně nezpracovává, či zda využívá výjimky podle § 28 odst. 3 téhož zákona. Podá-li žadatel proti takovému rozhodnutí spravujícího orgánu správní žalobu, přezkoumá soud napadené rozhodnutí (s ohledem na panující informační vakuum na straně žalobce) i nad rámec žalobních bodů. Ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. se tedy v obdobných věcech neuplatní. V těchto případech je povinností spravujícího orgánu předložit soudu všechny podklady rozhodnutí (včetně případné neveřejné části spisu), na jejichž základě soud ověří, zda spravující orgán skutečně nezpracovává osobní údaje žalobce, nebo využívá výjimky podle § 28 odst. 3 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, popřípadě zda jsou pro takový postup splněny zákonem stanovené podmínky.*“

[14] Na toto své rozhodnutí Nejvyšší správní soud odkázal v rozsudku č. j. 1 As 46/2025-41, kde zdůraznil, že se žadatel v případě sdělení informace, že spravující orgán jeho osobní údaje nezpracovává, nedozví a ani nemá dozvědět skutečné důvody, které k této odpovědi vedly. V takovém případě je obdobně jako při přezkumu rozhodnutí založeném na utajovaných informacích na správních soudech, aby převzaly odpovědnost za kontrolu zákonnosti postupu

spravujícího orgánu. Právě z těchto důvodů Nejvyšší správní soud žalovaného zavázal k tomu, aby do spisu založil dokumentaci obsahující skutečné důvody rozhodnutí o žádosti. Na základě této dokumentace pak jsou správní soudy způsobilé přezkoumat, zda spravující orgán osobní údaje žadatele skutečně nezpracovává, či zda přistoupil k oprávněnému využití výjimky podle § 28 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů.

[15] Nejvyšší správní soud (stejně jako městský soud) ve správním spisu ověřil, že žalovaný do tohoto spisu založil dokumentaci obsahující skutečné důvody přezkoumávaného rozhodnutí. Žalovaný tedy postupoval v souladu se závazným právním názorem (viz § 78 odst. 5 s. ř. s.) vysloveným v rozsudku č. j. 1 As 46/2025-41. Následně Nejvyšší správní soud na základě uvedené dokumentace ověřil, zda lze postup žalovaného při vydání negativní odpovědi na žádost považovat za zákonný, a dospěl k závěru, že tento postup zákonný byl.

[16] Nelze se přitom ztotožnit s tvrzením stěžovatele, že by toto konstatování bylo nepřezkoumatelné. Jak již bylo uvedeno výše, žadatel o informace se nemá dozvědět skutečný důvod sdělení, že jeho osobní údaje nejsou zpracovány. Pokud by v případě, že spravující orgán údaje skutečně nezpracovává, poskytl jinou odpověď než v případě využití výjimky ve smyslu § 28 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů, došlo by ke zmaření smyslu této výjimky. Již z rozdílné odpovědi by se totiž žadatel dozvěděl, že spravující orgán jeho osobní údaje skutečně zpracovává, avšak využil výjimky, která mu umožňuje informaci o zpracovávání osobních údajů „fakticky zatajit“. V takovém případě by však k žádnému zatajení nedošlo, neboť žadatel by věděl minimálně to, že jsou jeho osobní údaje zpracovávány, což však zcela popírá smysl uvedené výjimky.

[17] Ostatně § 28 odst. 3 zákona o zpracování osobních údajů stanoví, že „*pokud by vyhověním žádosti nebo sdělením o nevyhovění žádosti, včetně odůvodnění, došlo k obrožení podle odstavce 2, **spravující orgán informuje subjekt údajů stejně jako ty žadatele, jejichž osobní údaje nezpracovává***“ (důraz přidán). Zákon tak zjevně předpokládá, že odpověď na žádost může být totožná, ať již osobní údaje skutečně zpracovávány nejsou, nebo došlo k využití zákonné výjimky z povinnosti o tomto zpracovávání žadatele informovat. Podmínky pro využití výjimky podle § 28 odst. 2 zákona o zpracování osobních údajů jsou dány, „*pokud by vyhověním došlo k obrožení a) plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech, b) průběhu řízení o přestupku, kázeňském přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku, c) ochrany utajovaných informací, nebo d) oprávněných zájmů třetí osoby*“.

[18] Zmíněná právní úprava vychází ze směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV. Konkrétně uvedená směrnice v čl. 14 stanoví, že obecně má subjekt údajů právo získat potvrzení, zda osobní údaje, které se ho týkají, jsou, či nejsou zpracovávány. Výjimku z tohoto obecného pravidla pak vymezuje čl. 15 této směrnice, podle kterého členské státy mohou za určitých podmínek přístup subjektů omezit, pokud je to nutné a přiměřené s cílem „*a) zabránit maření úředních nebo právních šetření, vyšetřování nebo postupů; b) zabránit nepřiznivému ovlivňování prevence, odhalování, vyšetřování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů; c) chránit veřejnou bezpečnost; d) chránit národní bezpečnost; e) chránit práva a svobody druhých*“. Zároveň podle odst. 3 téhož ustanovení není třeba uvádět důvody odmítnutí nebo omezení přístupu k informacím, pokud by jejich poskytnutí ohrozilo některý z vymezených cílů.

[19] S těmito východisky však již stěžovatel byl seznámen ve shora uvedeném rozsudku č. j. 1 As 45/2025-41, na který nyní Nejvyšší správní soud v podrobnostech odkazuje. V tomto

pokračování

rozsudku Nejvyšší správní soud (stejně jako nyní) stěžovatele upozornil, že je vhodné, aby spravující orgány reagovaly totožně, ať již údaje nezpracovávají, nebo zpracovávají, ale využívají výše vymezené zákonné výjimky. Tuto skutečnost je potřeba reflektovat i při následném soudním přezkumu, neboť stěžovatel by se s ohledem na smysl a účel uvedené právní úpravy skutečné důvody negativní odpovědi dozvědět neměl ani z následných soudních rozhodnutí.

[20] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že postup městského soudu (stejně jako žalovaného) plně odpovídá požadavkům vysloveným v rozsudku č. j. 1 As 46/2025-41. Žalovaný se tak řídil závazným právním názorem a v dokumentaci vedené odděleně zachytil skutečné důvody svého negativního rozhodnutí. S touto dokumentací se městský soud a následně také Nejvyšší správní soud seznámil a dospěl k závěru, že postup žalovaného při vyřizování stěžovatelovy žádosti byl zákonný.

5. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl (výrok I.).

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Úspěšnému žalovanému, jemuž by jako jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 17. července 2026

L. S.

JUDr. Viktor Kučera v. r.
předseda senátu